

M I C H A L
VIEWEGH *

PŘEVÁŽNĚ
BÁJEČNÝ
ROK

— * DENÍK

№ 2025

Copyright © Michal Viewegh, 2026

Copyright © Grada Publishing, a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena

Cover © Martina Bártová

M I C H A L
VIEWEGH*

PŘEVÁŽNĚ
BÁJEČNÝ
ROK

— * DENÍK

№2025

Milý čtenáři,

budeš-li mi to věřit, po vydání tří „pětiletkových“ deníků z let 2005, 2010 a 2020 (původně zamýšlený deník roku 2015 předčasně nahradil deníček roku 2012 s názvem Můj život po životě, popisující ono mizerné období roční rekonvalescence po prasklé srdeční aortě) už jsem opravdu žádný další deník neplánoval. Psal jsem povídky, novely a romány a u příležitosti svých šedesátin jsem sepsal (a následující rok i vydal) taky paměti... Jenže když jsem v prosinci loňského roku dostal od své sázavské sousedky Zuzky tyrkysově modrý kalendář na rok 2025, zničehonic mě napadlo, že bych to s dalším deníkem mohl možná alespoň zkusit. Přestat můžu přece vždycky...

A ještě faktická poznámka:

Uvědomuji si, že mé deníkové glosy se tu a tam mohou překrývat s mými zápisky na Facebooku, avšak vzhledem k tomu, že mé původní facebookové stránky v létě 2024 kdosi napadl a že návštěvnost nově obnovených stránek stále ještě nedosahuje ani dvaceti procent někdejšího publika, nemusím se snad touto občasnou shodou příliš trápit.

LEDEN

1. ledna, středa

Den před silvestrem se sousedem Petrem u mě doma upečeme v troubě sušenky s marihuanou z naší letošní terasové sklizně.

Letošního silvestra slavíme s Olenkou právě jen s nejbližšími sousedy Kátou a Petrem (a část noci ještě se sousedem Martinem). Od začátku večera vcelku střídmě popíjím bílé víno, ke kterému ovšem kromě tradičních Petrových grilovaných krevet během noci – s idiotskou naivitou už skoro třiašedesátiletého, rádoby zkušeného orla, kterého netřeba učit létat – zakusuji právě ony malé, nevinně působící zelenohnědé placičky (kolik jich v lehké opilosti nakonec pozřu, nedokážu odhadnout).

Ano, předpokládáte správně: zbytek silvestrovské noci až do samotného rána potupně prosténám, probliju a proseru. Intenzivní pocit, že do několika minut zemřu, je sice klamný, nicméně zároveň i vytrvalý a opravdu sugestivní. Ztratím taky schopnost orientace v prostoru, a nakonec už nedokážu ani chodit, jen ležím a zvracím.

Po celou noc mi s tichým zoufalým vztekem asistuje Olena: vodí mě na záchod, převléká pokálená pyžama a pozvracené povlečení. Ještěže je z domova pro seniory na podobné nechutnosti zvyklá, budu si provinile říkat po mnoho příštích dnů.

Co kdyby, probůh, pracovala třeba v Komerční bance!

2. ledna, čtvrtek

Moje verze pokání: opakovaně se omluvím, ale na Oleniny přetrvávající výčitky demagogicky reaguji okázale stručným výčtem svých včerejších „zločinů“. Snědl jsem o pár sušenek víc, než jsem měl, toť vše... Pár sušenek, no a co?! Nezabil jsem dealera pervitinu! Proč kvůli několika sušenkám dělá Olenka takový povyk?

Za všechny ty nechutné následky se nicméně Oleně ještě jednou omluvím, a dokonce před ní odpřisáhnu, že se krabice se svým podílem sušenek zbavím – a skutečně inkriminovanou plastovou krabičku ihned vytáhnu z mrazáku a má láska ji odnese sousedům.

V deset dopoledne Olena odjíždí do Kolína ke své nové gynekoložce. Jsem za tu změnu rád. Olenin předchozí gynekolog Jirka je sice dodnes můj vzdálený kamarád, který mě během svých cyklistických výletů po kraji občas navštěvuje v mém sázavském domě, ale nyní se během jeho cyklisticko-pijáckých zastavení budu konečně moci opravdu uvolnit.

3. ledna, pátek

V posledním dvojčísle časopisu *Reflex* vyhlásili literární kritička Kateřina Kadlecová a její kolega Kryštof Eder výsledky soutěže o nejhorší loňskou sexuální scénu v české literatuře (porotu tvoří pouze tyto dva literární mravnostní policisté): za věcný popis jedné „obyčejné laskavosti“ – ryze humánní a nanejvýš empatické erotické výpomoci pečovatelky domova pro seniory staříčkému, leč pořád ještě sexuchtivému klientovi – obsadím v desítce českých spisovatelů přední (konkrétně čtvrté) místo... Škoda, říkám si nevěřicně, kdybych byl býval Jiřině při sexu s tím plesnivým dědkem dopřál třeba mokrého orgasmus, mohla z toho být i medaile!

Na Facebooku k tomu napíšu toto:

Nikdy nevěřte literárním kritičkám! I když jim odpustíte všechno to diletantství a všechny minulé invektivy a při náhodném osobním setkání se k nim z čiré slušnosti chováte vstřícně, ba dokonce mile, stejně vás později nominují do finále časopisecké soutěže o nejhorší literární

sexuální scénu (a ještě přidají pár invektiv na adresu vašeho psaní jako celku). Možná tím chtějí demonstrovat svou nadobytčejnou kritickou objektivitu, ale výsledkem je jenom obyčejná nestoudnost.

4. ledna, sobota

Dopoledne odjezd do Liberce do hotelu Babylón (na přání Olenky, ale samozřejmě především kvůli Sašovi). Moc se mi tam nechce, jenže to nemohu dát najevo a musím se tvářit ochotně, ba nadšeně. Kdybych se byl býval o silvestrovské noci před Olenkou nezfetoval, nepřiposral a nepoblil, mohl možná můj dnešní výraz v obličejí odpovídat mojí náladě, ale takhle se musím už od samého rána snaživě usmívat.

Do Liberce s námi jedou sousedské manželské páry Dáša a Tomáš a Zuzka a Marcel (s dcerou a jejím přítelem). My s Olenkou s sebou kromě Saši bereme i jeho krajanu, vrstevnici a kamarádku Milanu (t. č. žijící v Sázavě).

Liberecký hotel Babylón, jedna z údajných tuzemských ikon tzv. zážitkové turistiky, je nepřehledný labyrint natlakovaný masovou všelidovou zábavou, ovšem pro mou poškozenou paměť, narušenou prostorovou orientaci a stařeckou popudlivost představují ony rozlehlé prostory uvnitř obří betonové budovy vizualizaci turistického pekla.

Olenka s oběma dětmi si to tu na rozdíl ode mě zjevně užívají. Saša a Milana mají naštěstí vlastní pokoj, takže po návštěvách Aquaparku, Funparku, Lunaparku, Zrcadlového labyrintu a IQ parku (s více než 200 interaktivními exponáty z nejrůznějších oblastí lidského života) se s Olenkou zvládneme ještě pomilovat, a na Facebook mohu tudíž později napsat, že na mě té koncentrované lidové zábavy bylo chvílemi trochu moc, ale že Saša a Milana si to zde zjevně užívali, a tím

pádem byla s celým pobytem spokojená i Olenka. A to jaksi i přesto, že spala v jedné posteli s někým, kdo ve svých knihách píše o sexu tak mizerně jako já! ☺

5. ledna, neděle

Ráno bych nejradši ihned odjel, ale Olenka i děti samozřejmě chtějí jít znovu do bazénů. Skrývám rozčarování a v duchu hledám jeho hlavní příčinu. Vlastně jsem tu nejen kvůli Sašovi a Milaně, kterým jsem chtěl udělat radost, ale svým způsobem především kvůli Putinovi, uzavřu to o hodinu později v aquaparku. Nebýt Putina, nemusel bych si v neděli dopoledne odírat prdel na toboganu!

6. ledna, pondělí

Dokončuji korektury nového románu. Ve hře je několik možných názvů, mým favoritem je zatím titul *Laškování a skalpování*, ten má podle mě docela říz... Tak uvidíme.

Pokud bys, laskavý čtenáři, zápis ze soboty pochopil jako stížnost na Olenu, byl by to velký omyl. Olena je už dlouho mou jednoznačně největší životní oporou – a naše občasné drobné hašteření na tom nic nemění (zvláště jde-li o hašteření poté, co se ožeru, zhuším a poseru). Olena je bez nadsázky zázrak. Za špetku lidské solidarity a empatie jsem dostal dar nevyčíslitelné ceny – dokonce jsem navzdory své zaryté racionalitě ochoten připustit, že to možná skutečně mohl být dar od Boha, v něhož jinak stále ještě nejsem schopen uvěřit.

Zpátky na zem: pokud bych coby spisovatel měl své tři klíčové životní milostné vztahy rozlišit žánrově, pak obě má manželství byla ryzí tragikomedie, zatímco vztah s Olenou se k mému neutuchajícímu

okouzlení odehrává převážně v žánru pohádky (s občasnými dílčími motivy z hororu či psychothrilleru).

Tu poslední větu je nutné vysvětlit. Ideální by samozřejmě bylo, kdyby to za mě udělal Olenin psychiatr, ale řeknu to tedy já (samozřejmě co možná ohleduplně): Když rodiče nechají svou jedinou dcerku na mnoho let samotnou na Ukrajině jen s babičkou a odjedou za prací do Španělska, takže veškerý kontakt s oním dítětem se celé dlouhé roky omezuje na občasný telefonát a jednu až dvě návštěvy ročně, holčička si nevyhnutelně odnese celoživotní psychické následky. Kdykoli se například ono někdejší děvčátko v dospělosti zamiluje, trpí strachem, že muž, kterého miluje, ji dříve či později opustí, stejně jako ji kdysi opustili její milovaný otec a milovaná matka...

Tohle tragické věno jsem dostal coby Oleninu organickou součást: trvalou, nevykořenitelnou úzkost, nevyslovené a nepřiznané, leč vždy přítomné podezření, že i já ji dříve či později opustím... Každá ženská, která se chce vedle mě vyfotit, nebo mě dokonce jenom požádá o autogram (a není dostatečně stará nebo dostatečně ošklivá), je pro Olenu bolestným oživením rodinné kletby.

A kde je kletba, tam bývá i horor...

7. ledna, úterý

Na 12.30 jsem objednáán na pravidelnou kontrolu k urologovi v IKEM. Zamýšlím vyjet ze Sázavy s dostatečným předstihem (za běžného provozu trvá cesta ze Sázavy do pražské Krče cca půl hodiny, ale vždy je nutno počítat s kolonami či nehodami). Jenže ještě předtím musím do auta dolít olej a poté můj původní časový harmonogram definitivně zničí kocour, který v nestřeženém okamžiku proběhne pod mýma nohama a otevřenými dveřmi vyrazí do zahrady, kde ho pak se

vzteklým zoufalstvím honím skoro patnáct minut. A na dálnici je pak ještě zácpa, takže do nemocnice přijedu lehce vystresovaný a bohužel i o dost později...

Kamarád Lukáš Trs, kromě jiného taky organizátor soutěže Miss foto girl, bude slavit čtyřicátiny a jeho žena Klára mě v textové zprávě prosí (stejně jako ostatní Lukášovy kamarády a kamarádky), abych na svůj mobilní telefon natočil a poté jí poslal krátkou videogratulaci. To sice nakonec jakž takž zvládnou (samozřejmě s nezbytnou Olenčinou technickou výpomocí), ale během natáčení si znovu nepříjemně připomenu svůj veskrze negativní vztah k moderním technologiím (Olenka dokonce projeví obavu, zda Lukáše a jeho přátele můj zapšklý, ba prý až nenávistný výraz při sledování videogratulací nezaskočí...).

Zmiňuji-li zde moderní technologie, měl bych možná dovysvětlit i svůj vztah k Facebooku a Instagramu: Facebook jsem si založil asi před dvěma lety (na doporučení nakladatelství a některých mých známých a přátel). Krátkými odlehčenými příspěvky (netvrdím, že jsou vždy dostatečně invenční a dost vtipné, ale tak či tak mě pokaždé stojí spoustu času i energie) jsem si postupně získal přízeň několika tisíc sledujících, a jeden videopříspěvek dokonce kdysi přesáhl dvacetitisícovou hranici. Potom ale mé facebookové stránky napadl jakýsi hacker a kompletně mi je „vymazal“, takže jsem byl nucen začít úplně znovu (mých aktuálních sledujících je pořád ještě zhruba desetkrát méně než dříve).

9. ledna, čtvrtek

Ráno opět vezu Olenku do Benešova na kontrolu na kardiologii, kde musíme být do devíti hodin, aby mohla dostat *holter*, přístroj na čtyřiašestihodinové opakované měření krevního tlaku. Holter je mi

důvěrně známý, v IKEM jsem ho dostal už mnohokrát, takže mám znovu pocit, že Olenin a můj život se občas vzájemně kopírují. Než mě poznala, žádné potíže se srdcem neměla – a sotva se Olena zabydlí v domě chlapa, který kvůli problémům se srdcem málem zemřel, objeví se u ní srdeční tachykardie... a onen chlap musí její stav neustále konzultovat se svou kardioložkou. Nepřestávám nad podobnými věcmi žasnout, ale mou bývalou esoterickou manželku by to patrně z míry nevyvedlo: nejspíš by mi vysvětlila, že je to vlastně stejné, jako když se ženám žijícím v jedné domácnosti sladí menstruační cyklus...

Ve čtyři Olenu vyzvedávám autem na nádraží (ano, ihned po našem dopoledním návratu z benešovské kardiologie odjela vlakem do práce v domově pro seniory v Samopších) a tyhle řádky už píšu ve své pracovně v horním patře domu, kde bych měl sice pokračovat v první hrubé korektuře nového románu, jenže z přízemí neustále slyším rušivý hlas ukrajinské logopedky, u níž má Saša placenou on-line lekci.

Takhle nyní žiju, ale nestěžuju si. Už pár let dokonce i já vím, že štěstí by si měl člověk vždycky alespoň trochu odpracovat, protože když ke štěstí přijde příliš snadno, nebude si ho moci dostatečně vážit. Amen.

Večer Olena plní barevný plastový dávkovač mými léky na příští týden: Aspirin Protect, Betaloc, Tebokan, Lagoza, Geratam, Tritace, Atoris a Tamsulosin (ten posledně jmenovaný prášek je na zvětšenou prostatu, ale zároveň prokazatelně vylepšuje i erekci).

Bůhvíproč mě napadne, že kdyby mě chtěla Olena otrávit, bude to mít relativně snadné, neboť nejen každé jídlo, které mi uvaří, ale i každou pilulku, kterou mi vhodí do barevného dávkovače léků, bez odmlouvání, dokonce vděčně pozřu.

Olenka zrovna přichází ke mně do pracovny, a tak jí předchozí zápisek přečtu.

„Vy Češi máte zvláštní druh humoru,“ říká bez úsměvu. „Není to vtipné.“

„Tak dík za podporu!“ ušklíbnu se. „Hned se mi píše líp!“

10. ledna, pátek

Ještě za zimní ranní tmy musím Olenu odvézt do Benešova na kardiologii, kde má do sedmi hodin (!) odevzdat holter... Proč hergot tak brzy? ptám se v rozespálé podrážděnosti Oleny, zatímco si v koupelně čistíme zuby, jako by to byla ona, kdo tenhle absurdně brzký čas stanovil. Proč sakra není možné holter v poklidu odevzdat za denního světla, třeba v deset? Olena pochopitelně neví, takže si onu otázku pokusím nahlas zodpovědět sám:

„Abych se coby zhýčkaný spisovatel na volné noze, žijící v pohodlí a komfortu, příliš nevzdaloval od temné podstaty lidského života a byl alespoň párkrát ročně nucen vstát do tmy? Abych si výchovně připomněl tmu, z níž jsem před třiašedesáti lety vzešel a do které se už brzy vrátím?“

„To nevím, ale máš tričko od zubní pasty,“ říká Olena klidně. „Převleč si ho.“

Po napsání první verze nového románu s pracovním názvem Otevřené sklepy zůstaly na mém psacím stole tyto knihy: *Encyklopedie vína*, *Světový atlas vína*, *Kniha sociologie*, objemná kniha *Dějiny vlasů* a neméně velká a těžká publikace s názvem *Ti, kteří se rozhodli*, zkoumající fenomén sebevraždy (teoreticky i na konkrétních příkladech). Hned ovšem musím dodat, že tento „seznam použité literatury“ je

lehce zavádějící. Například zmiňovaná studie o sebevraždě je v románu zmíněna jen proto, že jedna z hlavních postav (samozřejmě zcela fiktivní) pracuje v reálně existujícím nakladatelství Academia, kde kniha s názvem *Ti, kteří se rozhodli* nedávno skutečně vyšla (musím ovšem hned dodat, že zatímco milovník vína předmět svého zájmu v knize snadno objeví, uspokojení čtenáře se zájmem o sebevraždy lze spolehlivě vyloučit).

Pár minut po tomto zápisku si opožděně uvědomím, že pokud vše půjde, jak má, avizovaný román vyjde už letos na podzim, zatímco tento deník logicky spatří světlo světa až příští rok, takže celý předchozí odstavec lze bohužel považovat za křížek po funusu.

11. ledna, sobota

Oleně není dobře, má opět extrémně nízký tlak (82/60) a bolesti hlavy. Volám a píšu jejím doktorům, víc nesvedu. Tak alespoň místo ní připravím večeři i zítřejší oběd: v loudavém hrnci nechám osm hodin dusit hovězí na červeném víně.

Dopoledne se staví dcera Míša s Vojtou. Zatímco vnouček se honí po domě s naším novým kocourkem, Míša se mě ptá, zda už jsem přečetl povídkovou sbírku *Stůl pro dva*, kterou mi dala k Vánocům – bezpochyby v dobré víře, že kniha mého vrstevníka Amora Towlese, který kdysi na univerzitě vystudoval anglický jazyk a literaturu (já na univerzitě vystudoval český jazyk a literaturu) se mi bude líbit, obzvlášť když jsem v New Yorku byl. Má vyhýbavě záporná odpověď ji viditelně zklame, takže hned dopoledne se pustím do první povídky, jež se ovšem k mému nepříjemnému překvapení neodehrává v současném New Yorku, nýbrž v Moskvě roku 1918 a 1929... Čtu nicméně dál, s odevzdanou energií horníka prorážejícího pneumatickým kladivem novou štolu...

Odpoledne přijíždí na návštěvu nejmladší bratr Honza se svou ženou Janičkou. Večer u nás již dříve naplánovaná návštěva dvou sousedských manželských párů (Lenka a Martin, Káťa a Petr).

12. ledna, neděle

Hezká procházka s Olenou a Sašou podél řeky k jezu zvanému Budín.

Ani po třech týdnech nepřestává můj jazyk zkoumat díru po dvou vytržených zubech – kdybych nebyl český prozaik, ale nedejbože český poeta, možná bych v těchto dnech psal báseň o čerstvém vdovci, jenž se znovu a znovu nutkavě vrací na hřbitov k novotou zářícímu hrobu...

Saša v posledních týdnech vždy chvíli předtím, než odchází spát, vyžaduje objetí nejen s matkou, ale kupodivu i se mnou. Objímáme se vstoje, obvykle pod schodištěm do patra domu. Objekt s muži i chlapi mě odjakživa přivádí do rozpaků (Olena to ví), ale v daném případě se Sašovu přání vždy bez řeči podvolím. Olenka mě i dnes pochválí pohlazením a pohledem.

14. ledna, úterý

Poprvé (a jistě nikoliv naposledy) z mého kýmsi fatálně poškozeného a nyní zčásti obnoveného Facebooku:

Výjezdy k doktorům: jen za prvních čtrnáct dní nového roku už jsme s Olenkou stačili navštívit gynekoložku (ona), urologa (já), zubaře (oba), obvodního lékaře (oba), dvakrát kardiologa (ona) a já dnes ještě oftalmoložku. Rád bych samozřejmě věřil, že – jak se hezky česky říká – MÁME NA DLOUHO VYBRÁNO, a zároveň pevně doufám, že se z toho nestane KDYŽ UŽ, TAK UŽ, nebo nedejbože dokonce AŽ SE PRÁŠÍ ZA KOČÁREM! ☺

Odpoledne volá sousedka, jestli si u nás může odskočit (nemá klíče od domu), samozřejmě souhlasím. Po půl hodině se na mou toaletu přichází vykakat její nezletilý syn. Dobré sousedské vztahy jsou na prostý základ! 😊

Navečer jako už tolikrát jedu na vlakové nádraží naproti Olence, která přijíždí z práce v Domově pro seniory v Samopších (rovnou od vlaku jedeme ještě na nákup do místního Tesca). O hodinku později (už za tmy) přijíždí dle předchozí telefonické domluvy na pár dní do Sázavy moje nejmladší dcera Bára, pro kterou coby starostlivý otec samozřejmě rovněž jedu autem na nádraží – nikoli ovšem vlakové, nýbrž na zdejší tragikomicky předimenzovaný autobusový *terminál*. Nejprve jsem lehce podrážděný, že musím neustále pendlovat mezi svým domem a oběma nádražími, ale když nakonec sedím v autě a čekám, až v zatáčce za sebou uslyším nezaměnitelný zvuk kloubového autobusu, v němž sedí má nejmladší dcera, je mi dobře.

Jako vždy, když jsou „věci“ v mém životě na svém místě.

15. ledna, středa

Dopoledne pracuju na autorských korekturách nového románu, v jednu přijde můj mladý kamarád Marek Knitl, který mi už pár měsíců pomáhá se sociálními sítěmi, a já za jeho asistence načtu úvodní kapitolu z nového románu na Instagram. Rukopis ovšem ještě neprošel mou závěrečnou korekturou, a tudíž ani finální korekturou v nakladatelství, takže mám z předčasného zveřejnění textu nepříjemný, dokonce téměř úzkostný pocit – asi jako když otec povolí nezletilé dceři vyrazit večer na diskotéku...

V poledne se s Bárou neúspěšně, a proto nakonec už podrážděně, pokoušíme o nemožné: přesvědčit ukrajinského prepubescenta Sašu, aby svůj celoroční kompletní jídelníček ve složení párek, pizza, karbanátky, bramborová kaše, chipsy, brambůrky, popkorn, sušenky a bonbony v zájmu zachování svého zdraví alespoň jednou měsíčně rozšířil alespoň o rybu a zeleninu.

Milan Ohnisko z literárního časopisu TVAR posílá anketní otázku, zda a případně jak politika ovlivňuje psaní spisovatelů. Tady je má odpověď:

„Relativně málo, nicméně lze doložit, že nejsem autor zcela apolitický. Vydal jsem dva tlusté politické thrillery (*Mafie v Praze* a *Mráz přichází z Hradu*) a taky jsem napsal bezpočet novinových fejetonů, mnohé z nich na ryze politická témata. A konečně jednou z hlavních postav mého chystaného románu s pracovním názvem *Vinné sklepy* je zkorumpovaný český politik...“

Když mi večer Bára doporučuje americký seriál *Modern Family*, musím si v duchu přiznat, že vůči americkým seriálům chovám nepěkné, jaksi všeobecné a tím pádem i nesmyslné předsudky. *Modern Family* mě mile překvapí, je to chytré, vtipné a místy i dojemné. Společně s dcerkou zhlédneme pozdě večer první dva díly, poté jde Bára spát a já si do jedné hodiny v noci stihnu pustit ještě tři další.

16. ledna, čtvrtek

Časně ráno se opět projeví má poškozená paměť: Bářina přetrvávající přítomnost v domě mě překvapí, dokonce skoro vyleká, přestože mě samozřejmě těší (místa je tu víc než dost a Olena s Bárou se mají prokazatelně rády).

V osm opět mířím s Olenou do Benešova na kardiologii, tentokrát vyvednout vyhodnocení záznamu z holteru.

Když už jsme v Benešově, stavíme se v tamější pobočce O2, abychom Sašův telefon konečně převedli od operátora T-Mobile k „našemu“ O2 (a zároveň získali výhodnější rodinný tarif s marketingově vydařeným názvem O2 SPOLU). Cílem je nejen ušetřit za častá volání v rámci naší tříčlenné ukrajinsko-české rodiny, ale taky omezit Sašovo hraní her na telefonu (a s tím nepřímo spojené drancování matčiných dat). Od mladého zaměstnance se nejprve dozvím, že film *Román pro muže* se na rozdíl od snímku *Román pro ženy* vůbec nepovedl – a poté se mi neúspěšně pokouší vysvětlit přednosti a nevýhody různých tarifů. Na jaké službě jsme se nakonec „domluvili“, nejsem schopen rekonstruovat, ale Olena říkala, že je to prý v té tištěné smlouvě, kterou jsme si odvezli domů (momentálně ovšem nevím, kam jsem ji založil).

Odpoledne Olena v Sázavě předá zprávu benešovské kardiologie své obvodní lékařce Romaně G., která jí při té příležitosti naměří tlak (72/46) a ihned jí napíše žádanku na CT mozku.

I s tímto hrůzně nízkým tlakem Olena pokračuje v kritickém čtení mého deníku roku 2020 (před chvílí mi do pracovny přišla ukázat domněle žárlivý zápisek z 16. listopadu a žádala mě o vysvětlení).

Saša má opět hodinovou on-line lekci s ukrajinskou logopedkou. Olena i já ovšem víme, že by naléhavě potřeboval taky logopedku českou. Když to Oleně večer lehce kriticky připomenu, dotčeně namítá, že Saša už se naučil správně vyslovovat mnoho českých slov – třeba prý slovo ŠUNKA... Vzápětí ovšem Olena s úsměvem přiznává, že ukrajinsky je to ŠINKA, takže zase takový výslovnostní majstrštyk to není.

Už mnohokrát jsem si taky všiml následujícího zvyku ukrajinských matek: kdykoli chtějí doma zavolat na svého syna, který se v dané chvíli nalézá v úplně jiné, třeba i velmi vzdálené místnosti v domě, udělají to tak, že v blízkosti svého stárnoucího partnera co nejhlasitěji zařvou: SAŠA!!!

Poněkud paradoxní ovšem je, že ve chvíli, kdy by podle mého nejhlubšího pedagogického přesvědčení Olena na Sašu hlas zvýšit opravdu měla – například když se chová jako ufňukané pětileté dítě nebo když si večer opět „zapomene“ vyčistit zuby – na něj naopak mluví nepochopitelně potichu a oslovuje ho Sášenka, nebo dokonce Zolotko...

Snažím se žertovat, ale ve skutečnosti jsem z Oleniných problémů se srdcem nervózní. Nervozitu jako skoro vždy zaháním prací (tj. v mém případě psaním, respektive korekturou nového románu). Hlavou mi ale i tak víří nejrůznější dramatické až tragické scénáře – v lepším případě o náhlých nočních odjezdech do nemocnic (tu horší variantu zde raději ani nebudu zmiňovat).

17. ledna, pátek

Celý den strávím doma s Olenkou, ale navečer jedu do Prahy na čtyřicátiny Lukáše Trse do Music Clubu Teatro vedle Hudebního divadla Karlín (jako dárek mu vezu obálku s krátkou osobní gratulací a sto dolarů coby příspěvek na cestu do USA). Dle očekávání nemohu nikde poblíž najít volné parkovací místo, ale nedaleko zahlédnu nepochopitelně zcela prázdné oplocené parkoviště patřící zřejmě k autobusovému nádraží Florenc. Předpokládám, že zcela prázdné parkoviště je z nějakého důvodu uzavřené, ale i tak zkusmo popojedu do vstupní brány a podezíravě stisknu vjezdové tlačítko. K mému překvapení se

z automatu vysune parkovací lístek a závora se zvedne, takže mohu vjet dovnitř. Na rozlehlé asfaltové ploše skutečně nestojí ani jediný vůz, což mě sice trochu znervózňuje, ale zase si mohu svobodně vybrat kterékoli z desítek volných míst. Zaparkuji a vystoupím z auta, ale nepřestávám hledat nějakou ceduli informující o zítřejším úklidu nebo o záboru místa pro natáčení remaku filmu „Florenc 13.30“, nicméně žádnou nenacházím. No tak uvidíme, říkám si.

Ze stárnoucího otráveného morouse, který má věčné problémy s parkováním, kterému momentálně chybí dva zuby a jehož ukrajinská láska je poměrně vážně nemocná, se na večírku snažím proměnit ve vitálního, dobře naladěného a zábavného společníka, ale moc mi to nejde, přestože tu pár lidí znám (úkol mi po pravdě řečeno ztěžuje i to, že si coby řidič nemohu dát víc než deci vína). Promítají se videogratulace, připadá mi, že ta moje patří k těm méně povedeným, poněkud křečovitým. K mé radosti alespoň záhy přijde i můj mnohaletý kamarád Jakub Kubíček, s nímž strávím asi hodinu. Kuba mi mimo jiné prozradí, že se svou přítelkyní čeká dítě a bude se ženit (na svatbu prý budu pozván). Záhy co možná nenápadně odcházíme, na ulici se přátelsky rozloučíme, ale asertivní a vždy pozorný Kuba, který dobře ví o mých problémech s pamětí a pozorností, mi pak ještě raději asistuje při výjezdu z parkoviště a placení parkovného: necelé dvě hodiny stání mě stojí 320 korun, čímž je ona detektivka s názvem „Záhada prázdného parkoviště“ konečně vysvětlena...

Nevěřicný vztek na mafiány z pražského magistrátu během cesty do Sázavy zvolna mizí a vlna Olenčiny spontánní radosti z mého nečekaně brzkého a zcela střízlivého příjezdu odplaví i jeho poslední zbytky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Převážně báječný rok.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.